

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 892/2022
13.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Биљане Синовић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Јелене Шегрт, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-86/22 од 09.05.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-387/22 од 22.06.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јелене Шегрт, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-86/22 од 09.05.2022. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-387/22 од 22.06.2022. године, у односу на повреду одредаба кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ, као недозвољен.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу Кв-86/22 од 09.05.2022. године, усвојен је захтев Основног јавног тужиоца у Крагујевцу од 21.06.2022. године за изрицање јединствене казне осуђеном АА, те су преиначене у погледу одлуке о казни правноснажне пресуде Трећег основног суда у Београду К 1060/18 од 17.01.2019. године, којом је окривљени због кривичног дела неовлашћено држање опојних дрога из члана 246а став 1. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци коју да издржи у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, и Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године којом је окривљени због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. Кривичног законика осуђен на казну затвора у трајању од 1 године коју ће издржати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора, па је суд окривљеног осудио на јединствену казну затвора у трајању од 1 године и 7 месеци коју ће издржати у заводу за извршење казне затвора.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1н-387/22 од 22.06.2022. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА и пресуда Основног суда у Крагујевцу Кв-86/22 од 09.05.2022. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднела бранилац окривљеног АА, адвокат Јелена Шегрт, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) и 4) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји и другостепену пресуду преиначи, тако да усвоји жалбу браниоца окривљеног и одбије захтев Основног јавног тужиоца у Крагујевцу за изрицање јединствене казне окривљеном АА.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је нижестепеним одлукама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП тиме што су нижестепени судови погрешно применили одредбу члана 60. Кривичног законика и применом одредбе члана 552. ЗКП окривљеном изrekli јединствену казну иако одредбе у изрицању јединствене казне нису примењене приликом доношења последње пресуде на основу које се окривљени налази на издржавању казне затвора, а осим тога, радње кривичних дела по ранијим пресудама извршене су пре ступања окривљеног на издржавање казне, те по наводима браниоца нису испуњени законски услови за изрицање јединствене казне из члана 62. став 1. Кривичног законика (КЗ) јер се одмеравање казне већ осуђеном лицу и изрицање јединствене казне, по ставу браниоца, могло изрећи само приликом осуде за касније извршено кривично дело.

Овакве наводе из захтева за заштиту законитости Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Одредбом члана 62. став 1. КЗ прописано је да ако се осуђеном лицу суди због кривичног дела учињеног пре него што је започео издржавање казне по ранијој пресуди или за кривично дело учињено за време издржавања казне затвора, суд ће изрећи јединствену казну за сва кривична дела применом одредби члана 60. КЗ, узимајући раније изречену казну, као већ утврђену, а казну или део казне коју је окривљени издржао урачунаће у изречену казну затвора.

Одредбом члана 552. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се поступак за изрицање јединствене казне покреће на захтев јавног тужиоца или осуђеног и његовог

браниоца, ако је у две или више пресуда изречено више казни а нису примењене одредбе о одмеравању јединствене казне за дело у стицају.

У конкретном случају, Основни јавни тужилац је поднео захтев за изрицање јединствене казне затвора окривљеном преиначењем одлука о казни изречених пресудама Трећег основног суда у Београду К 1060/18 од 17.01.2019. године и Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године.

Услед чињенице да је окривљени кривично дело по касније изреченој правноснажној пресуди Трећег основног суда у Београду К 1060/18 од 17.01.2019. године извршио пре него што је започео са издржавањем казне затвора изреченом ранијом пресудом Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године, правилно су нижестепени судови утврдили да су испуњени законски услови за изрицање јединствене казне преиначењем одлука о казни изречених правноснажним пресудама применом у поступку члана 552. став 1. тачка 2) ЗКП и одлуком у спису члана 62. став 1. КЗ, па су супротни наводи браниоца оцењени као неосновани. Осим тога из извештаја Управе за извршење кривичних санкција од 18.01.2022. године утврђује се да окривљени није могао започети са издржавањем казне затвора по пресуди Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године, јер се налазио на издржавању казне затвора по пресуди Првог основног суда у Београду Кв-1787/21 од 09.11.2021. године, па самим тим су и по оцени овог суда, нижестепени судови правилно применили одредбе члана 552. до 556. ЗКП, којима је прописан поступак за изрицање јединствене казне, и донели одлуку као у изреци првостепене пресуде која је потврђена другостепеном пресудом.

Даље у односу на истакнуту повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, бранилац је указао и да је наступила застарелост извршења казне, а овог стога што је пресуда Трећег основног суда у Београду К 1060/18 од 17.01.2019. године, којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 8 месеци, постала правноснажна 17.01.2019. године и застарелости извршења је, по наводима браниоца, наступила 17.01.2022. године, односно знатно пре датума подношења захтева ОЈТ у Крагујевцу за изрицање јединствене казне, а са друге стране пресуда Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године којом је окривљени осуђен на казну затвора у трајању од 1 године постала је правноснажна 23.11.2018. године и дана 23.11.2020. године наступила је релативна застарелост извршења ове казне.

Врховни касациони суд налази да су ови наводи захтева за заштиту законитости неосновани.

Застарелост извршења казне почиње да тече од дана правноснажности пресуде сходно члану 107. став 1. Кривичног законика, а ставом 3. истог члана прописано је да застарелост не тече за време за које се по закону извршење казне не може предузети.

Из извештаја Министарства правде, Управе за извршење кривичних санкција број 25-01-03356/2019-01-2851/3 од 18.01.2022. године произилази да окривљени АА није могао започети са издржавањем казне затвора по пресуди Основног суда у Крагујевцу К-1347/16 од 23.11.2018. године, с обзиром да се налази на издржавању казне затвора по пресуди Првог основног суда у Београду Кв-1695/19, Кв бр. 1787/21 од 09.11.2021. године са планираним истеком казне 03.08.2022. године, те у

конкретном случају иако је одредбом члана 105. став 1. тачка 6. КЗ прописано да се изречена казна не може извршити када протекне две године од осуде на казну затвора до једне године, на новчану казну, на казну рад у јавном интересу или на казну одузимање возачке дозволе, застарелост не тече за време за које се по закону извршење казне не може предузети (члан 107. став 3. КЗ).

Стога, неосновано бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је на наведени начин учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Преосталим делом поднетог захтева за заштиту законитости бранилац је указао да је нижестепеним пресудама учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, те наводи да суд приликом изрицања јединствене казне није правилно применио одредбе члана 63. КЗ и приликом изрицања јединствене казне није урачунао време проведено на издржавању казне односно није урачунао време проведено на издржавању казне са чијим издржавањем је већ започео.

Чланом 485. став 1. ЗКП, прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости и то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и жалбеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10), члан 438. став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, није предвиђено подношење овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 439. тачка 4) ЗКП, то је захтев за заштиту законитости у овом делу оцењен као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**